Duminică 6 Decembrie

09-10 Rugăciune
10-10:45 Studiu biblic
10:45-12 Serviciu divin

18-20 Serviciu divin

Luni 7 Decembrie

19-21 Repetiții Fanfară

Marți 8 Decembrie

19-21 Repetiții Cor Mixt

Joi 10 Decembrie

18-19 Rugăciune cu frații

Vineri 11 Decembrie

17-18 Rugăciune cu surorile
18-20 Serviciu divin

Sâmbătă 12 Decembrie

18:30-20:30 Întâlnire tineret

Haideți să îi aducem în continuare înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune și în post, pe frații și surorile noastre care suferă din punct de vedere fizic:

Bărburescu Steluța
Ioan Timișan
Bobi Popovici *(Becicherec)*
Petrică Ștefan
Gina Pop
Ana Cadar
Fibia Vidican
Mariana Huluban
Ana-Maria Iacob
Ligia Briscan

ANUNȚURI

Joi, 03.12.2015, în familia Micu Florin și Nicoleta a venit pe lume micuțul Daniel, cântărind 3700g si 53 cm. Dumnezeu să îl binecuvinteze cu sănătate și viață lungă, în ascultare de El și de părinții săi!

Enășoni Nicoleta – 06.12
Sîrbescu Doinita – 06.12
Chisăliță Sorina – 07.12
Achim Pavel - 09.12
Pavelic Stefan – 09.12
Ursulescu Ioan – 09.12
Hortopanu Teodora – 10.12
Miculescu Moisa – 10.12
Negrei Malina - 12.12
Briscan Elena – 12.12
Bulz Paraschiva – 11.12
Cadar Ana – 12.12
Micu Nicoleta – 12.12

Vă stăm la dispoziție pentru nevoile dvs. spirituale:
Pastor Ioan Cocîrțeu: 0744 779 250
Pastor Moise Vrăjitor: 0744 799 596

Colectivul de redacție:
Ionela Liuba, Simona Cocîrțeu, Mircea Liuba, Alin Zanfirescu.
Pentru sugestii/propuneri: buletinduminical@biserica2.ro

Biserica Creștină Baptistă 2
Pastori: Ioan Cocîrțeu,
Moise Vrăjitor, Ioan Râncu

Timișoara, strada Zăvoi 12
tel-fax: 0256 436 362
office@biserica2.ro
www.biserica2.ro

ÎNFRÂNAREA POFTELOR

NR. 241 | *6 Decembrie 2015*

„Roada Duhului, dimpotrivă este:...înfrânarea poftelor...” - Galateni 5: 23

Înfrânarea poftelor vine din cuvântul grecesc care înseamnă „puternic”, „în stare să exercite control asupra gândurilor și acțiunilor”. Cineva a spus: „Sunt mulți care pot comanda oștiri, dar nu-și pot porunci lor înșiși. Există oameni care prin vorbirea lor înflăcărată pot influența mari mulțimi, dar care nu pot să- și păstreze calmul când sunt provocați sau când trec prin necaz. Cel mai înalt semn al nobleții este stăpânirea de sine. Ea ține mai mult de ceea ce este împărătesc decât coroana regală sau decât mantia de purpură”.

Nevoia înfrânării poftelor în fiecare domeniu al vieții n- a fost niciodată mai arzătoare ca astăzi. Este un imperativ ca credincioșii să fie un exemplu. Lumea are nevoie de ceva statornic de care să se poată prinde.

Înfrânarea poftelor înseamnă exersarea vieții creștine normale.
Scriptura spune: „În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului” (Romani 8: 5). Trebuie să fie o concordanță între ceea ce pretindem că suntem în interior și ceea ce se vede în afară. Apostolul Petru spune: „De aceea, dați- vă și voi toate silințele ca să uniți...cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea...” (2 Petru 1: 5, 6). În toate domeniile vieții trebuie să existe acea stăpânire de sine ca să se vadă că suntem locuiți de Duhul Sfânt.

Înfrânarea poftelor înseamnă cumpătare față de comportamentul nostru.
Solomon scria: „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți” (Proverbe 16: 32). Pavel, vorbind despre importanța înfrânării poftelor, spune că atletul care dorește să cucerească premiul trebuie să se antreneze pentru a deveni stăpân pe trupul său. „Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l- a scris la oaste. Și cine luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu s- a luptat după rânduieli” (2 Timotei 2: 4, 5).

Înfrânarea poftelor înseamnă putere de influență pentru alții.
O viață trăită în echilibru are efect aupra altor vieți, prin faptul că produce un model inspirativ. Nu printr- o strădanie umană, ci prin prezența plenară și efectivă a Duhului Sfânt în viața celui credincios. Dacă noi, cei în care locuiește și lucrează Duhul Sfânt, ne clătinăm și cădem, ce speranță mai există pentru restul lumii ? Poate nu o percepem ca fiind atât de relevantă pentru mediul în care trăim, dar înfrânarea poftelor transmite un mesaj foarte clar de viață trăită la alte standarde decât cele comune. Aceasta trebuie să fie provocarea fiecărui credincios: să reușim prin toate capacitățile duhovnicești să atragem atenția lumii ca să fie câștigată pentru Hristos.

Pastor Ioan Cocîrțeu

DESPRE PARADOXUL CREȘTERII SPIRITUALE

DANIEL BRANZEI

Pentru cei care au citit cu atenție epistolele Noului Testament, nu este nici un secret că ele sînt structurate în trei secțiuni care cuprind, de obicei în ordine: învățătură, îndemnuri, saluturi. Învățătura pune accent pe explicarea lucrării făcute de Dumnezeu în folosul oamenilor, îndemnurile pun accentul pe felul în care oamenii trebuiesc să răspundă lucrării lui Dumnezeu, iar saluturile ilustrează legăturile care s-au stabilit între cei care au intrat în viața cea nouă.

Dacă vom cerceta cu atenție, vom vedea că, luate separat, capitolele de învățătură și capitolele de îndemnuri par a spune lucruri diferite în problema creșterii spiritual, uneori par a se contrazice de-a dreptul. Iată de exemplu ce scrie în Filipeni 1:6: „Sînt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Christos". Din acest text reiese clar că lucrarea din lăuntrul nostru este în întregime o lucrare a lui Dumnezeu prin Duhul. El a început-o, El o face și tot El este Acela care o va duce la desăvîrșire.

În 1 Petru 1:5-7, după ce ni s-a spus că: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat..." (1:3), suntem îndemnați să ne dăm și noi toate silințele, ca să unim cu credința noastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni". Iar în 1 Petru 1:10 se adăuga: „De aceea fraților, căutați cu atît mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci dacă faceți lucrul acesta nu veți aluneca niciodată". Singura explicație a acestor aparente contraziceri este că Biblia vrea să știm că lucrarea de creștere spirituală, ca și mîntuirea de altfel, este o lucrare în întregime dumnezeiască și tot în întregime o lucrare pe care este chemat să o facă omul.

În mintea noastră aceste lucruri nu se împacă, dar se pare că în mintea lui Dumnezeu ele se împacă de minune.

În teologie situația aceasta se numește „antinomie" și ea arată limitările gîndirii noastre. Există o aparentă opoziție între suveranitatea divină și responsabilitatea umană. Înțelegem doar în parte cum împacă Dumnezeu activitatea Sa ca Împărat suveran și activitatea Sa ca Judecător.

Biblia ne învață că, de pe poziția de Împărat, Dumnezeu hotărăște și controlează toate lucrurile, între care și activitățile omului, conform cu planurile Lui veșnice. (Efeseni 1:4,5,11;)

Aceeași Biblie ne spune însă și că, din poziția de Judecător, Dumnezeu trage la răspundere pe fiecare om și-l socotește responsabil pentru alegerile pe care le face în vederea împlinirii propriilor lui planuri. (Romani 2:1-16; Apocalipsa 20:11-13; etc.) Așa că oricine aude Evanghelia este socotit răspunzător de felul în care răspunde și dacă nu o primește, este vinovat de necredință. „... dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut... " (Ioan 3:18) Și tot așa, apostolul Pavel simțea apăsînd asupra lui responsabilitatea Evangheliei: „... căci trebuie s-o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc Evanghelia !" (1 Corinteni 9:16)

În aceeași Biblie se găsesc și suveranitatea lui Dumnezeu și responsabilitatea umană. Uneori ele se întrepătrund în același text, (Luca 22:22), „Negreșit, Fiul omului se duce, după cum este rînduit. Dar vai de omul acela prin care este vîndut El !" Datoria noastră este să păstrăm în echilibru cele două adevăruri și să nu ne lăsăm ispitiți să-l preferăm pe unul în dauna celuilalt. Cândva ne va explica El însuși de ce n-am putut înțelege unele lucruri care sunt „potrivite cu înțelepciunea" divină.

O foarte frumoasă poezie care redă paradoxul creșterii spirituale este scrisă de unul dintre cei mai mari poeți creștini: Traian Dorz. Fratele Dorz a surprins foarte bine tensiunea care există între promisiunea lui Dumnezeu și angajamentul pe care ni-l pretinde pentru ajungerea la „desăvîrșire" și pe care e bine s-o citim, s-o înțelegem, să o învățăm pe dinafară și ... s-o trăim.

Tu ne-ai promis împărăția
cerească, Doamne, tuturor –
dar nu o dai decît acelor
ce cred și luptă pînă mor.
Tu ai promis izbîndă-n lupta
cu cel viclean și rău, oricui,
dar nu o dai decît acelui
statornic în credința lui.
Tu ai promis c-asculți pe-oricare
îndreaptă rugăciuni spre cer,
dar nu răspunzi decît acelor
ce-au gînd curat în tot ce-Ți cer.

Tu ai promis că ești de-a pururi
cu toți ai Tăi în tot ce fac,
dar nu rămîi decît cu-aceia
ce vor trăi după-al Tău plac.
Tu ai promis desăvîrșirea
oricui se străduie mereu,
dar nu o dai decît acelui
ce suie dealul cel mai greu.
Tu ai promis tot ajutorul
oricui în lupta vieții grea,
dar nu i-l dai decît acelui
ce luptă cît puterea sa.

CE FEL DE ROADĂ ADUCI?

STOICA EMANUELA

Atunci când te întâlnești cu adevărat cu Dumnezeu, nu mai poți să fii același. Tu ești un om nou, cele vechi s-au dus...Iată că toate lucrurile sunt noi. Ți se schimbă atitudinea, gândirea, modul de viață, vorbirea, chiar și fizionomia feței. Ești un copil de Dumnezeu. Duhul Sfânt ne transformă și ne ajută să aducem roada Duhului Sfânt în viața noastră. Viața creștină are ca focar al său, devotamentul pentru Dumnezeu. Suntem copleșiți de dragostea Dumnezeului întregului univers, un Dumnezeu măreț, care a plătit prețul pentru păcatul nostru. Dumnezeu este dragoste. Și noi trebuie să fim plini de dragoste față de frații noștrii, de semenii noștrii, de toți cu care intrăm în contact.

Bunătatea noastră să fie cunoscută de toți oamenii. Bunătatea este o dispoziție lăuntrică spre prietenie și generozitate, care caută în mod sincer să satisfacă nevoile altora. Pacea este o stare de liniște a sufletului care este mântuit. Ea nu este dependentă de împrejurări și evenimente. Ea întrece orice pricepere pentru că vine de la Dumnezeu. Indelunga răbdare înseamnă a ne stăpâni atunci când trebuie să așteptăm ceva sau pe cineva, a accepta întârzierea fără deprimare sau răzbunare. Facerea de bine este o activitate intenționată de a satisface nevoile altora, ea este născută din bunătate. Credincioșia înseamnă să fii un om loial, demn de încredere. El nu-l abandoneaza pe cel căruia slujește. Blândețea este renunțarea la drepturile noastre personale prin supunere umilă și plină de credință.

Copiii Domnului vor fi recunoscuți după roadele aduse în viața lor. Tot așa să lumineze și lumina noastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele noastre bune și Să-L slăvească pe Tatăl nostru care este în ceruri.